

nörskären är bara var 25:e person kvinna. Det går för sakta, säger Raymond Wide som varit projektledare för rapporten.

Att det behövs fler kvinnor i skogen råder det inga tvivel om, menar både han och medförfattaren till rapporten, Maria Högvall Nordin.

- I grund och botten är det en rättvisefråga. Kvinnor och män ska ha lika förutsättningar, rättigheter och möjligheter att arbeta inom skogsbrukssektorn och vara aktiva skogsägare. Med fler kvinnor är jag rätt övertygad om att vi skulle få se ett bredare synsätt på skogens nyttjande med andra prioriteringar, nya perspektiv och därmed större möjligheter att nå de skogspolitiska målen, säger hon.

- Forskning visar också att jämställda arbetsplatser har högre trivsel, är mer dynamiska och ofta mer lönsamma. Men jag har faktiskt svårt för de mer tekniska och ekonomiska argumenten för ökad jämställdhet. Det blir problematiskt att närmast villkora kvinnors delaktighet på det sättet, tillägger Raymond Wide.

PÅ NORRSKOG ÄR 3 av 40 skogsrådgivare kvinnor. På SCA är 6 av 69 virkesköpare kvinnor och på Sydved är 3 av 71 virkesköpare kvinnor. Det framgår av företagens webbplatser.

Anna Henckel hade från början siktet inställt på polisyrket, men när hon gjorde lumpen insåg hon att hon ville ha ett friare jobb och började snegla mot skogsbranschen. I dag är hon skogsrådgivare på Norrskog. Hon kan inte minnas att hon blivit dåligt behandlad utifrån kön i arbetslivet. Däremot har hon ibland fått höra att hon är ung. På hennes kontor i Sundsvall jobbar såväl kvinnor som män. Hon är dock den enda kvinnan med skoglig utbildning.

- Jag skulle tycka att det vore kul om det anställdes fler kvinnor, men då handlar det också om var i

organisationen och hierarkin de placeras. Om det fortsättningsvis, som i dag, framför allt är på HR och ekonomi så påverkar det ju inte jämställdheten på avdelningen där jag jobbar, säger Anna Henckel.

Faktum är att en klar majoritet av de kvinnor som är anställda av skogsbolagen jobbar med annat än de skogliga uppgifterna. De tycker hon är synd. Samtidigt framhåller hon vikten av rätt kompetens.

Elisabeth Lyhagen är inne på samma spår. Hon är skogsägare sedan 25 år tillbaka. Under alla dessa år kan hon inte minnas att hon kommit i kontakt med en enda kvinnlig virkesköpare, skogsrådgivare eller skogsmaskinsförare.

- Ibland skrattar man lite när man ser bilder på virkesköpare och alla är män, men det viktigaste för mig som skogsägare är attityden och kompetensen. Sedan spelar det inte så stor roll om det är en kvinna eller en man jag träffar, säger Elisabeth Lyhagen.

Inte heller hon har upplevt något av det som kom upp i samband med #metoo. Hon har aldrig blivit dåligt bemött i rollen som kvinnlig skogsägare.

- Det är ju jag som är beställare! De ska göra som jag säger, säger hon.

EN SOM TYDLIGT ser skillnader i jämställdhetsarbetet är Kerstin Dafnäs. Hon är ordförande i Spillkrakan, ett nätverk för kvinnliga skogsägare, med 450 medlemmar.